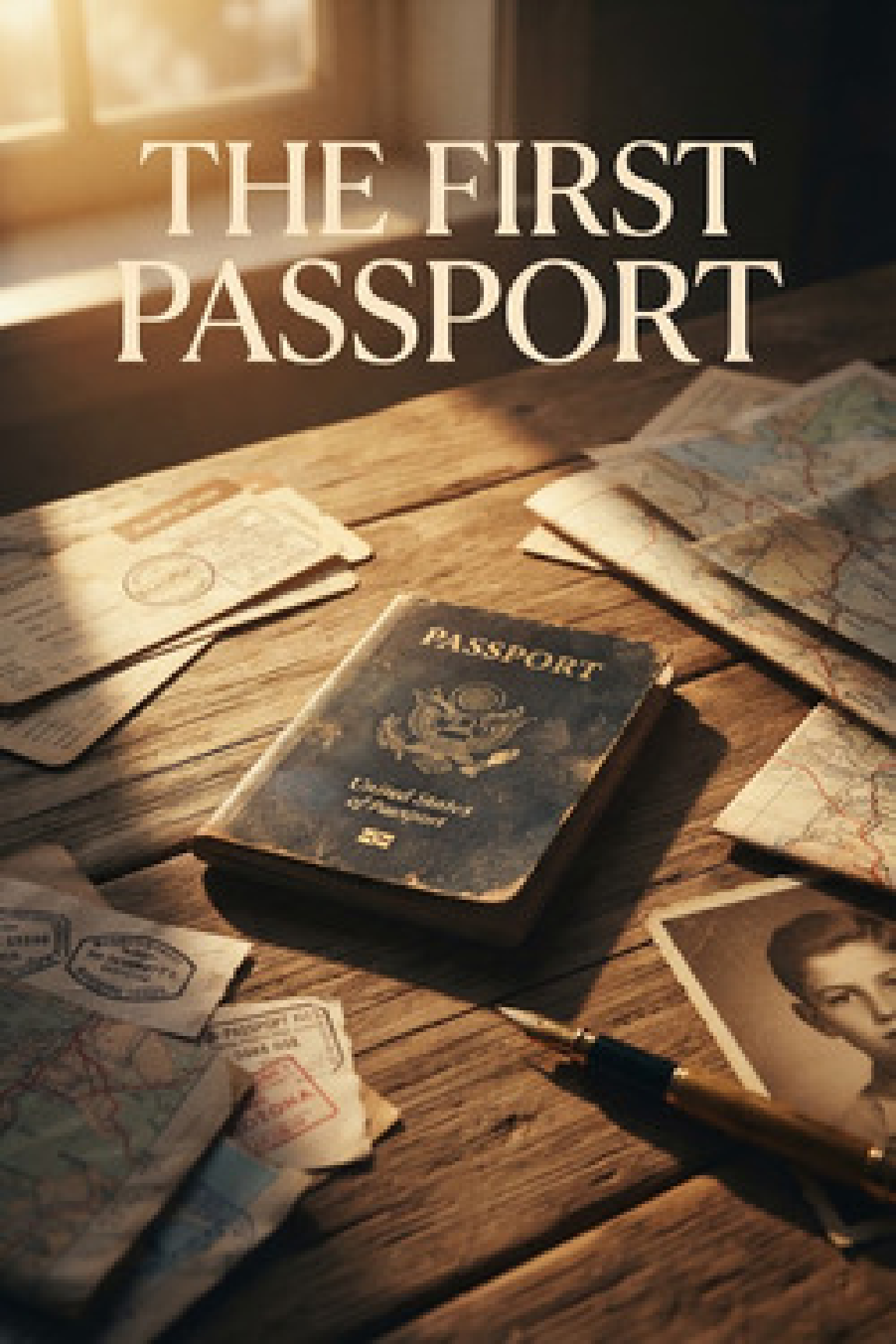

THE FIRST
PASSPORT
PASSPORT

DERWAZE 4

Pasaporta Yekem

Bo gelek salan min bawer dikir ku ez kariyerekê ava dikim.

Ev baweriyeke maqûl bû.

Her sibe ez ji bo kar radibûm.

Her hefte xwedî armancan bû.

Her meh xwedî encaman bû.

Her sal xwedî bîlançoyekê bû.

Wisa xuya dikir ku her tişt ramana ku navenda çîrokê kar bû piştrast dike.

Paşê dem hat.

Û demê, wek her tim, ev erk girt ser xwe ku her tiştî deyne cihê wî.

Îro, dema ku ez li paş xwe dinêrim, ez ji hejmaran bêtir mirovan tînim bîra xwe.

Ez ji statîstîkan bêtir axaftinan tînim bîra xwe.

Ez ji prosedûran bêtir biryaran tînim bîra xwe.

Ev vedîtineke ecêb e.

Em jiyanekê bi wê baweriyê derbas dikin ku nirx di avahiyan de tê dîtin.

Paşê em vedibînin ku nirx di wan mirovan de veşartî bû yên ku di nav wan avahiyan re derbas bûn.

Ez ketim nav dinyayekê ku xwedî qaîdeyên teqez bû.

Armancên zelal.

Standardên bilind.

Wê dîsîplîn ferz dikir.

Wê berpirsiyarî dixwest.

Wê zêde cih nedida rêyên kurt.

Ew hawîrdoreke bi daxwazên giran bû.

Û ev bexteke baş bû.

Çimkî dîsîplîn teşeyek ji rêzgirtinê ye.

Berî her tiştî, li hember xwe.

Em di serdemekê de dijîn ku bênavber jêhatîbûnê pîroz dike.

Ez hîn bûm ku rêzê li tiştekî cuda bigirim.

Domdarî.

Jêhatîbûn dikare deriyekî veke.

Domdarî dihêle ku tu di korîdorê re derbas bibî.

Gelek kesên zîrek winda dibin.

Gelek kesên asayî, berevajî, karên awarte ava dikin.

Cudahî kêm caran aqil e.

Pir caran berdewamî ye.

Roj bi roj.

Biryar li pey biryarê.

Berpirsiyarî li pey berpirsiyariyê.

Tam li wir bû ku min dest pê kir tiştekî bingehîn fêm bikim.

Rêxistinek qet bi rastî ji bînayan pêk nayê.

Ji logoyan pêk nayê.

Ji dirûşmeyan pêk nayê.

Ew ji tevgerên ku bi demê re dubare dibin pêk tê.

Her pargîdanî xwedî çandeke xuya û yeke nedîtî ye.

Ya yekem di broşûran de xuya dike.

Ya duyem derdikeve holê dema ku kes temaşe nake.

Dema ku pirsgirêkek tê.

Dema ku xerîdarek ne razî ye.

Dema ku encamek nayê.

Dema ku krîzek li derî dixe.

Di wê kêliyê de tu vedibînî ka çi bi rastî girîng e.

Bi salan min li mêr û jinên di bin zextê de temaşe kir.

Hin bi tevahî guherîn.

Hinên din aliyê xwe yê herî baş derxist holê.

Û di wan kêliyan de bû ku ez hîn bûm.

Ne ji serkeftinan.

Ji bertekan.

Çimkî nasnameya rastîn a mirovekî kêm caran di rojên hêsan de derdikeve holê.

Ew xwe nîşan dide dema ku tiştek dişke.

Dema ku plan têk diçe.

Dema ku ewlehî winda dibe.

Dema ku tenê karakter dimîne.

Gelek ji dersên herî girîng ên jiyana min ji polekê nehatin.

Ji pirtûkekê nehatin.

Ji rasthatinên rojane hatin.

Ji hevkaran.

Ji xerîdaran.

Ji mirovên ku belkî qet xeyal nekiribû ku tiştekî hîn dikin.

Jiyan pir caran bi vî awayî dixebite.

Mamosteyên herî girîng xwe wek mamoste nadin nasîn.

Ew tenê li pêş çavên me dijîn.

Û tiştek ji wan dimîne.

Her ku sal derbas bûn, min dest bi rêwîtiyê kir.

Welatên cuda.

Çandên cuda.

Zimanên cuda.

Di destpêkê de ez li cudahiyan geriyam.

Ev xwezayî bû.

Her welat wisa xuya dikir ku xwedî kesayetiyeke xwe ye.

Rîtmek.

Mantiqek.

Hestiyariyek.

Paşê tiştek qewimî.

Min dest bi dîtina wekheviyan kir.

Bavek ku ji bo pêşeroja zarokên xwe bi fikar e.

Dayikek ku amade ye xwe feda bike.

Xortek ku dixwaze nirxê xwe îspat bike.

Karkerek ku hurmet dixwaze.

Kalek ku dixwaze dengê wî bê bihîstin.

Koordînat guherîn.

Mirov bi awayekî ecêb wekhev ma.

Hingê bû ku min dest pê kir fêm bikim ku pargîdanî ji cihekî kar gelek zêdetir bû.

Ew pencereyek bû.

Wê dihişt ku ez li dinyayê temaşe bikim.

Ku ez bikevim nav rastiyên ku bêyî wê min qet nas nekiribûna.

Ku fêm bikim ku erdnîgarî mirovan ji ya ku ew bawer dikin pir kêmtir ji hev vediqetîne.

Her rêwîtiyê tiştek zêde kir.

Her hevdîtinê sînorekî zihnî guhezand.

Her ezmûnê pêşdaraziyek hilweşand.

Û bêyî ku pê bihesim, ez dersekê hîn dibûm ku ji kar bi xwe mezintir bû.

Mirov berî her sîstemê tê.

Her tim.

Stratejî diguherin.

Bazar diguherin.

Teknolojî diguherin.

Nifş diguherin.

Lê bawerî dimîne.

Rêzgirtin dimîne.

Peyva dayî dimîne.

Ew dirav in ku qet nirxê xwe winda nakin.

Dema ku ez li wê serdema jiyana xwe difikirim, ez wê tenê wek rêyeke pîşeyî nabînim.

Ez wê wek şagirtiyeke mirovî dibînim.

Laboratuwarek.

Dibistaneke nefermî ku tê de her rojê hûrgiliyek li têgihîştina dinyayê zêde dikir.

Ji ber vê yekê îro, dema ku kesek kariyerekê tenê wek rêzeke rolan dibîne, ez dibişirim.

Rol demkî ne.

Ders dimînin.

Mirov dimînin.

Veguherîn dimînin.

Di dawiyê de ez şemayeke rêxistinî bi xwe re hilnagirim.

Ez postekê bi xwe re hilnagirim.

Ez unvanekê bi xwe re hilnagirim.

Ez bi sedan rû bi xwe re hildigirim.

Bi hezaran axaftin.

Hejmareke bêhesab a dersên ku ji mirovên asayî hatine wergirtin.

Û berî her tiştî piştrastiyek.

Pargîdanî girîng bû.

Pir girîng.

Wê ez terbiye kirim.

Wê ez ceribandim.

Wê rêyên ku min qet xeyala wan nekiribû ji min re vekirin.

Lê ew ne xeta finalê bû.

Ew xala destpêkê bû.

Çimkî kar şarezayî ava kir.

Dinyayê hişmendî ava kir.

Û çîroka rastîn, ya ku hêdî hêdî di min de teşe digirt, hîn dest pê nekiribû.